

Κλίνει τὴν εὐγραμμὸν καὶ αὐστηράν τῆς κεφαλῇν ἢ ἀναζήσασα θεότης πρὸς τὴν προσφιλῆ τῆς θυγατέρα, τὴν Ἑλλάδα κλίνει, καὶ ἀπὸ τῆς ὕψλης τῆς σκοπιᾶς τὴν κατοπεύει φιλοστόργως ἐνῶ ταῦτοχρόνως ὑπερβεν αὐτῆς διασταυροῦνται δύο στίλβοντες ἀστέρες—τοῦ Ἰκτίνου καὶ τοῦ Ἀπελλοῦ αἱ ἀγαλλόμεναι ψυχαὶ—ἐτέρος δέ τις, τρίτος, τηλαυγέστερος τῶν πρώτων, ἐκ τοῦ χρυσοστίκτου οὐρανοῦ στερεώματος ἀποσπασθεῖς—αὐτὸ τὸ νοσταλγοῦν τοῦ Φειδίου πνεῦμα καὶ διαγράψας τόξον, ἔρχεται νὰ στολίσῃ τὴν ἀρχαϊκῶς ἀναδεξιμένην κόμην καὶ τὸ ἥρεμόν τῆς μέτωπον καὶ διὰ τῶν ἀκτίνων του φωτίζων τὴν ὁδόν, νὰ καθοδηγήσῃ τὴν θεάν, ὡς ἄλλος ὁδηγὸς ἀστὴρ τῆς Ἰουδαίας, εἰς τῆς καλλιτεχνικῆς ἀναγεννήσεως τὴν φάνην.

Διὰ τῆς μαρμαρυγῆς του καταυγάζονται τὰ ἀνώτατα τῆς ἀτμοσφαίρας στρώματα—αἱ Ἰδέαι, καὶ ἐκείνη αἰθερία, εὐχαρις φαίνεται διαδοχικῶς δι' ὅλων τῶν σημείων, ἐκ τῶν ὁποίων ἡ σκαπάνη τοῦ ἀρχαιοφίλου βυθισθεῖσα ἀπεκάλυψε τοὺς πολυτίμους θησαυροὺς, τῆς τελειότητος τὰ πρότυπα.

Ἐκ τῆς Δωδώνης καὶ τῶν Παγασῶν διέρχεται τὰς Θήβας, τὴν Χαιρώνειαν καὶ τοὺς Δελφοὺς, τὴν Ὀλυμπίαν, τὰς Μυκήνας καὶ τὴν Ἐλευσίνα καὶ τοὺς ἄλλους προσφιλεῖς ναοὺς τῆς. Καὶ ἐνῶ ἐκ τῶν καλλιδλεσφάρων τῆς ὁμμάτων καὶ τῶν ροδαλῶν χειλέων τῆς περυγίξει τὸ ἐρατεινότερον μειδιάμα τῆς χαρᾶς, ἡ ἀεὶ θεότης σπεύδει διὰ τοῦ Σουνίου πρὸς τὸ Ἀρχιπέλαγος καὶ ἐκεῖθεν καταλήγει εἰς τὴν πόλιν τῆς Κνωσοῦ, τὴν πρεσβυτέραν θυγατέρα τῆς.

Πλέον ἢ μαγευμένη ἤδη ἀναβαίνει ἐπὶ τῆς δασώδους Ἰδης. Ὑπὸ τοὺς λευκοὺς καὶ καλλισφύρους πόδας τῆς πηγαὶ διάφοροι ὡς ἄργυρος ρευστὸς μέσῃ

τῆς χλοερᾶς ἐκτάσεως ὀλισθαίνουνσι καὶ ἡ θεὰ ὑπέρροχος, θαυμαστὴ ἀπλοῦται πρὸ αὐτῆς. Ἐπαναβλέπει ἀπὸ τῆς ποιητικῆς κοιτίδος τοῦ Διὸς ὁλόκληρον τὸ κράτος τῆς ἀφυπνισθὲν τελείως, ἀναζήσαν καὶ ἀναπολεῖ ἤδη ἡ ἀθάνατος κόρη τὴν θλιβεράν ἐκείνην δύσιν τοῦ ὠραίου Φοῖβου, μετὰ τὴν ὁποίαν ὁ ξανθὸς ἀρματηλάτης καὶ τὸ ἄρμα καὶ τὴν δόξαν ~~του~~ συναπώλεσεν, οἱ χθόνιοι θεοὶ μὲ ἀνάτεταμένους τοὺς βραχίονας πρὸς τὰ ἀποστατήσαντα οὐράνια ἐθρήνουν τὴν ἀπώλειαν τῶν θρόνων, τῶν βωμῶν τὴν κατεδάφισιν, κατήσχυμμένοι δὲ ἀπὴρχοντο τῆς Γῆς, ἐνῶ οἱ φοβεροὶ ἐνάλιοι, ὀλοφυρόμενοι, λυσικομοί, ἀρὰς φρικώδεις ἀπαγγέλλοντες, ἐξηφανίζοντο εἰς τὰς ὑγρὰς ἀβύσσους, αἱ ὁποῖαι πρὸ ὀλίγου μόλις ὑπετάσσοντο εἰς τῆς ὀργῆς τῶν τὴν τραχεῖαν τράιαναν.

Καὶ ἐνῶ ὅλοι οὗτοι ἡττημένοι συνετρίβοντο καὶ ὡς ἀνθρώπινα ἀτελῆ δημιουργήματα ὁ εἰς μετὰ τὸν ἄλλον ἐξητμίζοντο εἰς τὸ πρῶτον ρόδιον τῆς ἐπελθούσης Ἡοῦς ἀκτινοδόλημα καὶ ὁ ἀνατείλας Ἥλιος—τῆς Βηθλεὲμ τὸ βρέφος—ἔρριπτεν ἐπὶ τῆς ἀνθρωπότητος, τὸ ἀπλετόν του φῶς καὶ τὴν ζωοποιὸν θερμότητά του μία λευκὴ θεότης διωλίσθαιεν ὑπὸ τὰς ἀθανάτους στήλας τοῦ καλλιμαρμάρου Παρθενῶνος.

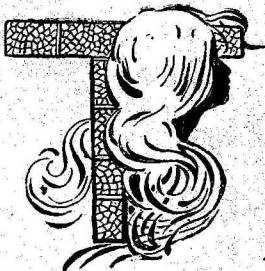
Ἦτο ἡ Μεγάλῃ Ἀρμονία.

Ἦπνωσεν ἐπὶ αἰῶνας ὅλους. Ἦδη ἀνευρεθέντων τῶν μεγάλων τῆς βωμῶν, τῶν προτύπων τῆς Τέχνης, ἐπ' ἀνέρχεται εἰς τὴν ζωὴν, ἀναλαμβάνει τὴν ἰσχύν τῆς.

Οἱ μεταγενέστεροι ὑπὸ τὸ λάβρονον τῆς θᾶ δεχθῶσι ~~δοξαζομένη~~ τὰ φιλήματα τῆς Δέξης.

ΣΙΒΥΛΛΑ

ΣΕΛΗΝΗ ΚΑΙ ΒΟΣΚΟΣ

ON Μανῶ τὸν εἶχαν γιὰ νὰ βόσκη τῆς γελάδας των δυὸ μεγάλοι κτηματῖαι τῆς Ἀλσατίας. Τ' ἀφεντικὰ του, οἱ Μέγερ, ἦσαν τόσῳ εὐχαριστημένοι 'στὸ ὡμορφοσπιτάκι τους, τὸ κτισμένον ἀπὲρριττα ἀπάνω στὸ βουνό' μὰ ὁ Μανῶ ἀπ' ἐναντίας ἐστενοχωρεῖτο πολὺ σ' αὐτό· τ' ὄνειρό του ἦταν κάμποι ἀνοικτοὶ καὶ ἀτελείωτοι, ἐποθοῦσε μαραγκοῦδικο, μύλους καὶ ἄλλα μαγαζεῖα, ποῦ δίνουν μεγάλο μεροκάματο καὶ καπηλειά, ποῦ περνᾷ κανεὶς χαρούμενα καὶ ἐγγονοῖσά τὴν Κυριακὴν του.

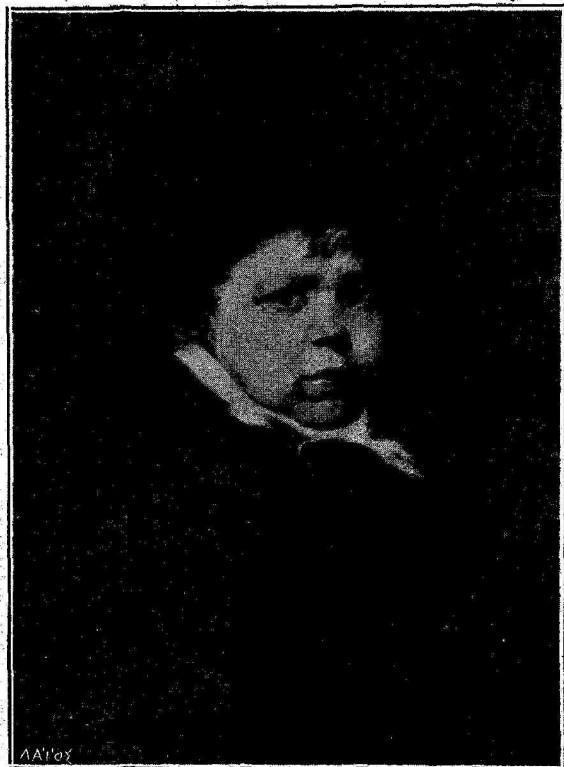
Μὰ δὲν εἶχαν εὖρη δουλεία σὲ κανένα τέτοιο, γιὰτ' ἦταν σ' ἡμεῖς ὡς ἐν ὧς, μ' ἕνα μόνον χεῖρι καὶ ἡ φάμπρικες δὲν θέλαν τέτοιους. Τότε ὁ Μανῶ

ἐσκαρφάλωσε κατὰ τὸ βουνὸ καὶ 'φύλαγε μὴ τοῦ ξεφύγῃ καμμιά γελάδα πέρ' ἀπὸ τοὺς θαμνοὺς, ἐκαθάριζε τοὺς σταύλους καὶ .. ἐρέμβαζεν, ὅταν τοῦμενε καιρὸς.

Δὲν ἦταν πολὺ ἄξιος ὑπηρέτης, μὰ τ' ἀφεντικὰ του τὸν ἐκρατοῦσαν, γιὰτὶ ἄλλον δὲν ἤμποροῦσαν νὰ εὗρουν εὐκόλα ἐκεῖ ἐπάνω.

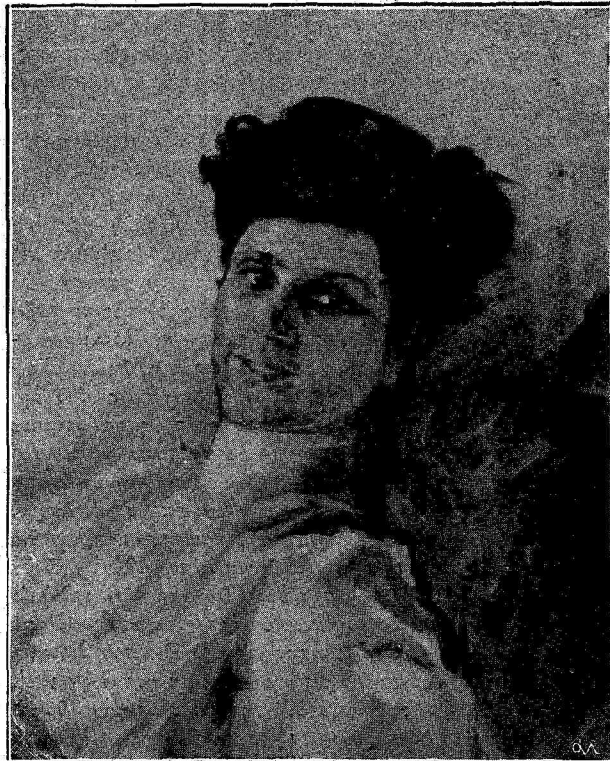
Ὀλον τὸν ἀτέλειωτον χειμῶνα ὁ Μανῶ μονάχα τ' ἀφεντικὰ του καὶ τὰ ζωντανὰ ἐβλεπε. Κι' ἦταν ὡς τόσο εὐχαριστημένος καὶ ἡσυχος. Μὰ μόλις ἀρχίζαν ἡ καλὴς μέραις, τὸ ὑποστατικὸ τους γινώριζε περιηγητὰς ἀρχίζαν τὸ ἀδιάκοπο σὺρ κ' ἔλα τους, ὅλο καὶ χοδράνθρωποι, μὲ βαρεῖα σιδερένια μπαστούνια καὶ γυναῖκες παραξενοντυμέναις. Οἱ περιηγηταὶ ἔτρωγαν, ἐπιναν, τραγουδοῦσαν, μὰ δὲν ἔμεναν καὶ αὐτοὶ πολὺν καιρὸν καὶ ὁ Μανῶ ἐζήλευε τὴν ὑγείαν τους καὶ τὴν τιμπελιά τους, μὰ χωρὶς πολὺ πολὺ νὰ τοὺς μισῇ.

Ἦταν ὅμως καὶ ὅσοι ἔμεναν ὅλη τὴν ἐποχὴ

Σ. Βικάτου

Κεφαλή παιδός

Ε. Ίωαννίδου

Προσωπογραφία Κας Κ. Ι.

Κ. Ρωμαγίδου

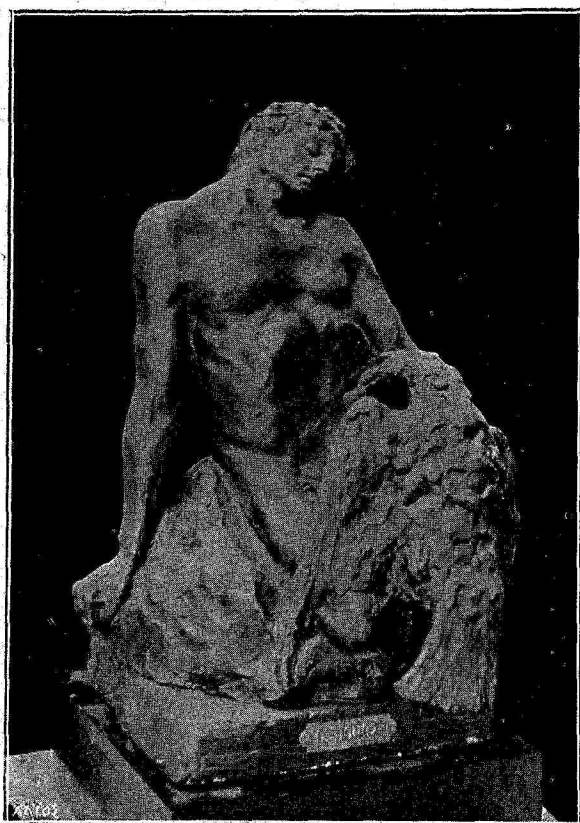
Δύσις ἀπὸ τὸν Κιθαιρῶνα

ΕΚΘΕΣΙΣ ΖΑΠΠΕΙΟΥ

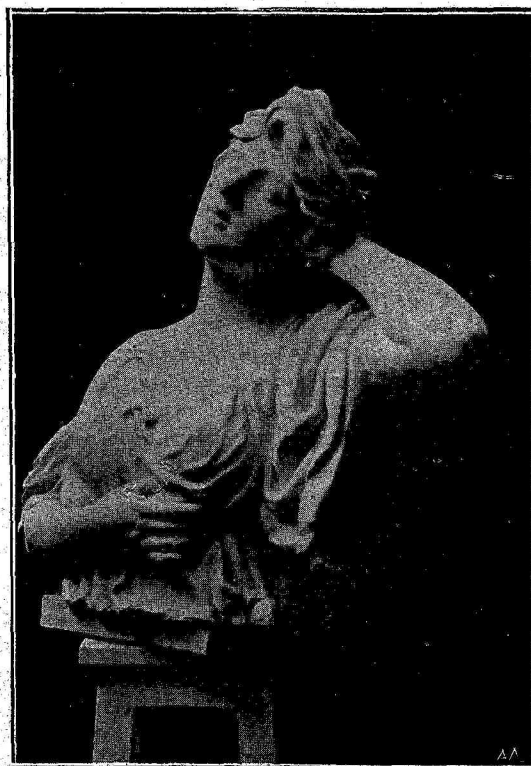
Σ. Λασκαρίδου

Στη βρύση του χωριού

Θ. Θωμοπούλου

Ὁ πόνος

Ἰουλίας Σκούφου

Κόσμος ὀνείρων

«οϊκότροφοι» πειά. Ὁ Μανὼ θέλοντας καὶ μὴ τοὺς ἐβλεπε κάθε μέρα. Γελοῦσαν μὲ τοὺς τρόπους του, τρόπους ἀρκούδας. Τὰ παιδιὰ τοῦπερναν τῆς μπόττες του καὶ τῆς ἔρριχναν ὅτὸ ποτάμι ἢ τὸν τριγυρνοῦσαν, σὰν ἐβγαίνουν ἀπὸ τὸ δάσος καὶ ἐδειχναν ἐνδιαφέρον μὲ κάθε τι, ποῦ ἔκανε μὲ τὸ μάναδικό του χέρι. Ὁ Μανὼ αὐτοὺς τοὺς ἐμισοῦσε καὶ ἔπως καὶ αὐτὸν ἀκόμη τὸν γκρεμισμένον πύργον, ποῦ ἦταν ἐκεῖ ψηλά, λίγο πειδ ψηλά ἀπὸ τὸ ὑποστατικό. Αὐτὸς ὁ πύργος μὲ τὴν κορφή του τὴν περὶφρανὴ ἐτραβοῦσε τοὺς περιγηγῆτας τοὺς πειδ πολλούς.

Ἀπάνω στὰ φαρδιά του τείχη, ὀκτὼ μέτρα φάρδος, τὰ μικρὰ παρτάσσοντο καὶ μὲ γουρλωμένα μάτια τὸν κατεσκόπευαν χωρὶς κανένα οἶκτον. Πότε πότε τοῦρριχναν καὶ βότσαλα, ἔτσι στ' ἀστεῖα καὶ χωρὶς κακὸ σκοπό, καὶ ὁ Μανὼ τότε τὰ ἐφοβέριζε μὲ τὴ γροθιά του· ἂν δὲν εἶχε τὸ φόβο τ' ἀφεντικοῦ του μὴ χάσῃ κανένα πελάτη, θὰ τὰ δέρινε.

Ποῖος ξέρει; Ἰσως καὶ μὲ μεγαλύτερη ταπεινωσί του· ὁ ἀφεντικὸς τοῦ Μανὼ ἦταν Ἡρακλῆς· κάθε δουλειὰ τοῦ φαινότανε παιγνίδι. Αὐτὸς ἐβγαζε πέρα μὲ τὴ μεγαλύτερη εὐκολία τῆς πειδ χονδραῖς δουλείαις. Κλάδευε, ἔσκαβε, ἐφόρτωνε καὶ σ' ὅλ' αὐτὰ ἐφαινόταν σὰν νὰ κορτίδευε τὸν «σημειωμένον» ὑπῆρέτην του. Μὰ πάντα σιωπηλὸς δὲν τοῦλεγε τίποτα· τὸ εἶχε πάρη ἀπόφασι πῶς θὰ εἶχε γιὰ πάντα ἕναν τέτοιον ὑπῆρέτην.

Ὁ Μανὼ δὲν τοῦ χρωστοῦσε γι' αὐτὸ εὐγνωμοσύνην καὶ ἐμουρμούριζε κάθε φορὰ, ποῦ ἐβλεπε αὐτοὺς τοὺς σιδερένιους μῦς τ' ἀφεντικοῦ του νὰ παίζουν στὰ φαρδεῖα μπλὲ μανίκια τῆς μπλούζας του.

Ὅταν εἶχε χρήματα, ὁ Μανὼ ἐχανότανε καὶ ἐπήγαινε νὰ πη· γύριζε, ὕστερ' ἀπὸ δυὸ - τρεῖς ἡμέραις, ἄρρωστος, ἀπένταρος, ἐξηντλημένος, χωρὶς νὰ πῇ λέξι ξαναπήγαινε νὰ φυλάξῃ τὰ ζῶα.

Ἡ κυρία Μέγερ τὸν ἔπαιρνε τότε καὶ τὸν ὠδηγοῦσε στὸ μαγειρεῖό· ἤξερε πῶς ὁ Μανὼ ἦταν πεινασμένος καὶ τοῦ δίνε ἕνα βαθὺ πιᾶτο σουπα· ὁ Μανὼ ἔσκαβε τὸ κεφάλι καὶ στρωνότανε ἀμίλητος στὸ φαί.

Τὸν Μέγερ δὲν τὸν ἐφοβεῖτο καὶ πολὺ. Ἦξερε πῶς δὲν θὰ τὸν ἐδιωχνε, γιὰτὶ εἶχαν τέτοια συμφωνία· νὰ γιορτάζῃ κάθε ποῦ ἡ δουλειὰς δὲν θὰ πέφτανε πολλές. Καὶ γιὰ νὰ εἶναι βέβαιοι, γιὰ νὰ τὸν ἔχουν σὰν δεμένο, συμφώνησαν νὰ τὸν πληρῶνουν, ὅταν μπορούσαν νὰ κάνουν δυὸ-τρεῖς ἡμέραις καὶ χωρὶς αὐτόν.

Κάποιοι Ἰούλιον, ποῦ ἔκανε διαβολέμενη ζέστη — κι' ἀπάνω στὸ βουνὸ ἀκόμα πνιγότανε κανεῖς — ὁ Μανὼ αἰσθάνθηκε μεγάλη μελαγχολία, σημάδι καὶ αὐτὸ πῶς εἶχε πολὺν καιρὸν νὰ μεθύσῃ καὶ ἐσκέφθηκε πῶς θὰ μπορούσε μὲ κάθε τρόπο νὰ δροσίσῃ τὴν μελαγχολίαν του μὲ κίρς.

Τὸ κίρς ἦταν ἡ εὐτυχία τῆς ζωῆς του· τὸν ἔπειθε πῶς ἦτον ὤμορφος, γερὸς, πλούσιος, πῶς τὸ χέρι του θὰ ξαναγινότανε εὐκίνητο καὶ στιβαρό...

Ὁ Μανὼ εἶχεν ἀνάγκη νὰ ξαναφαντασθῇ ὅλ'

αὐτά, ποῦ τὰ θεωροῦσε σὰν ἑάσεις· στή μονότονη ζωὴ του.

Δὲν εἶχε χρήματα, μόνον ἕνα παλὸ ρολόι, δῶρον τοῦ κ. Μέγερ. Δὲν θάξιζε καὶ πολὺ· τόσῃ τὸ χειρότερο· τὸ μεθύσι, ἡ εὐτυχία του δὲν θὰ βαστοῦσαν πολὺν καιρὸν.

Ἐφερε πίσω τὰ ζῶα του πειδ νωρίς· ἔπειτα κατέθηκε στὸ κοντινὸ χωριὸ καὶ ἤρρεν ἕνα χρυσοχρὸν φυσικὰ πειδ γεναιόδωρον ἀπὸ τὸν σαράφη καὶ πειδ καλὸν ἐκτιμητὴ τοῦ ρολογιοῦ. Ἐπίστευεν πῶς θὰ πᾶιρνε δυὸ - τρία μάρκα. Ὁ χρυσοχρὸς τοῦδωσε δώδεκα καὶ τὸν εὐχαρίστησε γιὰ τὸ ὠραῖό του «χρονόμετρο». Ὁ Μανὼ λυπήθηκε μιὰ στιγμή, γιὰτὶ ἐννοίωσε πῶς τὸ δῶρο τ' ἀφεντικοῦ του ἄξιζε· μὰ ἡ χαρὰ πῶς θάπινε σὲ λιγάκι τοῦσβυε κάθε τύφι. Πῆγε ἴσια στὸ καπηλειό· μὲ τὴν γροθιά του γειμάτη νομίσματα· χτύπησε στὸν πάγκο καὶ παρήγειλε γερὴ προμήθεια.

Ἐπειτα μὲ ξαφνικὴ γεναιόδωρία ἐφώνηξε· στοὺς ἄλλους, ποῦτιναν μπύρα:

— Συντρόφοι, ἀπόψε κερνώ.

Δυὸ ἡμέραις ὁ Μανὼ ἦταν εὐτυχισμένος, μεθυμένος πολὺ, μὲ κίρς καὶ μὲ ὄνειρα. Ὅταν πειὰ δὲν τοῦμεινε τίποτα, αἰσθάνθηκεν ἀπελπισία. Ἐλκεῖνος ξαναγύρισε στὸ βουνό, ἀνάμεσα ἀπὸ τῆς κατὰμαυρες ἀνώμαλαις γραμμαῖς — ἔτσι ἐφαινόταντο — τῶν δρόμων τοῦ δάσους, καὶ ἐφθασε στὸ ὑποστατικό. Τὰ σκυλιὰ τὸν γνώριζαν καὶ δὲν οὐρλιάσαν. Κανεῖς δὲν τὸν πῆρεν εἰδῆσι.

Ὁ Μανὼ ἔπесεν ἀνάκειλα στὸ κρεβάτι του, ἀκουμπώντας τὸ σαγόνι στὴ γροθιά του κι' ἔρριξε μιὰ ματιὰ ἔξω ἀπ' τὸ παράθυρο. Ἐμπρὸς στὸν οὐρανὸν ἠπλώνοντο σὲ μιὰ φουντωτὴ σειρά ἡ κορφὰς τῶν πριναριῶν.

Ἡ Σελήνη, ὀλοστρόγγυλος, ἔδειχνε τὸ πρόσωπό της, ζαρωμένο σὰ γρηῃς καὶ γύρω-γύρω συννεφάκια παιγνιδιάρικα πότε τὸ σκέπαζαν καὶ πότε τὸ ξεσκέπαζαν.

Ἡ Σελήνη, μισογελαστή, μισοσοβαρὴ ἐρέθισε τὸν Μανὼ. Παρακολουθοῦσε μὲ χαρὰ τὰ σύννεφα, ποῦ τὴν ἐβασάνιζαν καὶ ἐνόμιζε πῶς τῆς ἔκανε κακὸ.

Τότε ἐγελοῦσε.

Ἄλλα σύννεφα ἤρθαν πυκνὰ καὶ τὴν ἐσκέπασαν, τὴν ἐσβυσαν. Ὁ Μανὼ ἐφαντάσθηκε τὴν Σελήνην αἰχμάλωτον ὥσάν κι' αὐτόν, μέσα στὸ σκότος. Καὶ εἶπε:

— Τί ὠραῖα!

Μὰ ἔξαφνα, τὰ σύννεφα ἔφυγαν στὸ βαθὺ, σὰν νὰ τὰ ἐτραβοῦσαν τὰ πριναρία. Ἡ Σελήνη ἐφάνηκε πάλι πειδ καθαρὰ, γλυκεῖα, χαρούμενη· δὲν ἐκλαιγε πειὰ.

Γελοῦσε μάλιστα. Τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς εἶχαν ἡσυχάσῃ· εἶχαν ξανανεώσῃ. Ἐκύτταζε τὸν Μανὼ ἀπὸ τὸ πλαῖ μὲ κακία. Προχωροῦσε μὲ νάζι στὸν οὐρανὸ, σὰν τὰ κορίτσια τοῦ χωριοῦ, ὅταν ἐβλεπαν κανένα νὰ τὰ κρυφοκυτάζῃ.

Καὶ αὐτὸς τὴν ἐκύτταζε καὶ τοῦ χάιδευε τὸ πρόσωπο, περνοῦσε στὸ σαγόνι καὶ στὰ μάγουλα τὰ φωτερὰ χέρια της, δροσερὰ καὶ γοργὰ.

— Μοῦ πριογίζει τὸ λαιμό, ἐσκέφθηκε ὁ Μανὼ. Θέλει νὰ μείνω μόνο κεφάλι σὰν κι' αὐτήν.

Δὲν ἐτρόμαξε γιὰ τὴν διάθεσιν αὐτὴν τῆς Σε-

λήνης και την ἄφησε νὰ τὸν κἀνῃ ὅ,τι ᾔθελε.

Μποροῦσε τάχα νὰ τὴν ἐμποδίσῃ ;

Σὲ λίγο ἡ Σελήνη τὸ κατώρθωσεν· ὁ Μανὼ ἔμεινε μόνο κεφάλι, παράξενο ἐλαφρό, ποῦ τὸ ἐνόμιζε φωτερό κι' ὠραῖο, ὠραῖο σὰν τῆς Σελήνης. Τώρα τοῦ ὠμιλοῦσε μὲ χίλια χάδια· στὸ πρόσωπό της ἐφάνησαν λακκάκια, τὸ στόμα της προχωροῦσε γιὰ φίλημα.

Τὸ κεφάλι τοῦ Μανὼ ἐφάνηκε στὸ παράθυρο.

— Πολὺ μακρὰ ! ἐνόμισε πῶς τοῦ ἔλεγεν ἡ Σελήνη.

— Μπωρὸ νὰ πλησιάσω !... ἀπήντησεν ὁ Μανὼ.

Καὶ χωρὶς νὰ ἐννοῇ τί ἔκανε, ἀνέβηκε στὸ παράθυρο, ἐξυγίσθηκε κι' ἔπεσε στὸ γῶμα.

Τὸ πῆδημα τὸν εἶχε ζαλίσῃ. Μὰ ἐσήκωσε τὸ κεφάλι περήφανα.

— Εἶσαι εὐχαριστημένη ; ἠρώτησεν.

Ἡ Σελήνη ἦταν ὑψηλότερα, πεῖδι μακρὰ ἀπὸ πρὶν κι' ἐγελοῦσεν.

Ὁ Μανὼ δὲν ἔχασε τὸ θάρρος του. Ἐμεινεν ἀκίνητος μιά στιγμὴ κι' ἄφησε τὴν Σελήνη νὰ ξαναρχίσῃ γύρω στὸ κεφάλι του τὰ χάδια της. Τότε παρεσύρθηκε κι' ἄρχισε ν' ἀνεβαίνει πρὸς αὐτήν.

Νομίζοντας πῶς ἀνέβαινε στὸν ἀέρα ἐσκάλωσε μὲ εὐκίνησιά μαῖμοις στὸν πύργον, ἔπειτα ἐπέρασε τῆς σκάλες, ποῦ ἦρε στὸ ἐξωτερικὸ τεῖχος. Ὄταν τελείωσαν κι' ἡ σκάλες, ἐσκαρφάλωσεν ἀπάνω στῆς μεγάλες πέτρες, χωρὶς νὰ νοιώθῃ τῆς πληγῆς τους. Ἀνέβαινε, ἀνέβαινε πάντοτε σὰν θαμπωμένος, πρὸς τὴν Σελήνην.

Ἐπὶ τέλους ἔφθασε 'στὴν ἄκρῃ τοῦ πύργου, ἐστάθηκε κι' ἐγέλασε.

Τὰ σκυλιὰ οὐρλιασαν στὸ γέλοιο του καὶ στὸ ὑποστατικὸ ξαφνιάστηκαν στὸν ὕπνον τους.

Ὁ Μανὼ ἐπερπάτησε στὸ τεῖχος, μὲ τὰ μάτια καρφωμένα πάντοτε πρὸς τὴν Σελήνην. Τῆς ὠμιλοῦσε κάθε λίγο χαρούμενος. Ὄταν ἔγυρε καὶ χάθηκε πίσω ἀπὸ τὸ δάσος αἰσθάνθηκε μιά στιγμὴ ἐκπληξί· καὶ λύπη· ἔπειτα ξαπλώθηκε ἀπάνω στὸ τεῖχος κι' ἐκοιμήθηκε.

Τὸ πρωὶ «περιγηγηταί», ποῦ περίμεναν τοῦ ἡλίου τὴν ἀνατολή, ἀνέβηκαν πάλι 'στὰ ἐρείπια. Ἐνῶ προχωροῦσαν ἀπάνω στὸν δαντελωτὸν ἀνήφορον, ἐσταμάτησαν ἐμπρὸς σὲ μιά μᾶζα, ποῦ ἐκινήθηκεν. Ἦτο ἄνθρωπος, σωριασμένος σὰ σκύλος, μὲ τὸ κεφάλι χρεμασμένο στὸν ἀέρα. Ἐτρεξαν καὶ φώναξαν τὸν ἀφεντικό. Ἐκεῖνος ἐγνώρισεν τὸν ὑπηρέτην του.

— Ὁ Μανὼ ! εἶπεν ἀπλῶς.

Ἐπειτα ἐφώνηξε :

— Μὴν κινῆσαι !

Μὲ σκάλες τοῦ ἔστειλεν ἓνα δέμα σχοινιά. Μηχανικῶς ἔδεσε τὴν ἄκρῃ τοῦ σχοινοῦ σὲ μιά πέτρα καὶ μὲ τὴν ἄλλην ἐτύλιξε τὴν μέσην του. Ἐπειτα ἐκύλισε βαστώντας τῆς πέτρες, ποὺ ἐξεῖχαν.

Ἐπὶ τὴν μέση τοῦ δρόμου ἔφθασε καὶ τὸν πῆρεν ὁ Μέγερ.

Ὄταν ὁ Μανὼ ἔφθασε κάτω ἔφυγε μουρμουρίζοντας. Τὰ ρούχα του εἶχαν κομματιασθῇ τὰ χέρια του ἔτρεχαν αἵματα. Ἐτρεψε καὶ τὸ κεφάλι του ἔγερνε κουρασμένο 'στοὺς ὤμους.

Ἐκεῖνι ποῦ εἶχαν μαζευθῇ γιὰ νὰ τὸν ἰδοῦν, τὸν ἐστενοχωροῦσαν.

Ὁ κ. Μέγερ τὸν ἐλυπήθηκε καὶ τοῦ εἶπε μισοειρωνικά, μισοσοδará.

— Μπράβο Μανὼ ! Ἐκανες κατὶ δύσκολο !

Ὁ Μανὼ τοῦ ἔρριξε μιά φοβερὴ ματιά κι' ἔπειτα κατέβασε τὰ μάτια του.

Ἡ 'γελάδης ἔβγαιναν μία μία ἀπὸ τὸν σταῦλον.

Ὁ Μανὼ ἐπερίμενε νὰ βγοῦν ὅλαις.

Τότε τῆς ἀκολούθησεν ἀποφασιστικά.

Χωρὶς νὰ κυττάζῃ κανένα ἔτεινε τὸ χερί του νὰ τοῦ δώσουν τὸ καμτσίκι.

Ἀπὸ τὸ κατῶφλι τοῦ μαγειριοῦ, ἡ κυρία Μέγερ τοῦ φώναξε :

— Μανὼ, ἔλα νὰ φᾶς σοῦπα !

Ἐκοντοστάθηκε μιά στιγμὴ. Ἐπειτα ἡ πείνα νίκησε τὴν ντροπὴ. Καὶ πῆγε.

Ἐνῶ ἔτρωγε, τάφεντικὰ τοῦ κουδέντιαζάν.

— Θὰ τὸν κρατήσουμε ;

— Βέβαια ! μὰ κι' εἶναι ἐδῶ !

Ὁ Μανὼ ἔτρωγε, χωρὶς νὰ μιλῇ, ἄγριος.

Ὁ κ. Μέγερ τοῦβαλε τὸ χερί 'στὸν ὦμο καὶ τὸν ἐκούνησε κάπως :

— Δὲν θὰ ξανασκαρφλώσῃς πεῖδι ἐκεῖ ἀπάνω ;

Τότε ὁ Μανὼ ἀπήντησε περιφρονητικά :

— Κοπιάσας πολὺ νὰ μ' εὔρης. Δὲν ξέρεις ἐσὺ νὰ σκαρφλώσῃς.

Ἐπῆρξεν εὐτυχῆς, διότι ὁ Μέγερ, δὲν μπόρεσε νὰ τοῦ δώσῃ ἀπάντησι. Τὸ κεφάλι του τὸν ἐβάρανε, ἀλλὰ δὲν εἶχε μετανοήσῃ. Στὸ μυαλό του μιά ἰδέα ἐκυριαρχοῦσεν· εἶχε κἀνὴ κατὶ μεγάλο, ἀληθινὸ κατόρθωμα.

Πάντοτε τὴν ἐκράτησεν αὐτὴν τὴν ὑπερηφάνειαν.

Ἐν τούτοις ἐδισπίστοσε πεῖδι πρὸς τὴν Σελήνην καὶ τὴν νύχτα, ποῦ ἐπρόκειτο νὰ βγῇ, ἐκλείει τὸ παράθυρο πρὶν φανῇ, γιὰτὶ ἤξευρε πῶς ἦταν ὠραία καὶ πολὺ ἐρωτευμένη μαζὶ τοῦ καὶ εἶχε φόβο μὴ χάσῃ τὴν ζωὴ του, ἂν τὴν ἀκούσῃ.

IBAN ΣΤΡΑΝΝΙΚ

(Μετάφρασις Ρ. Σ. Παρίου).

Σ Κ Ε Ψ Ε Ι Σ

Ἡ γυνὴ εἶναι ἢ καλλιτέρα ἢ χειροτέρα τοῦ ἀνδρός· εἶναι δὲ καλλιτέρα ὅταν ἀγαπᾷ.

Δὲν πρέπει νὰ συγχέωμεν τὴν ἀστυκὴν τάξιν καὶ τὸ ἀστυκὸν πνεῦμα. Εἰς ἀληθινῇ καλλιτέχνῃς δύναται νὰ ζήσῃ ὡς ἀσὸς.

Ὁ ἀνὴρ ἀναβιβάζει τὴν γυναῖκα ἐπὶ στυλοβάτου καὶ τὴν ὑπερεγκωμιάζει· εἶναι δ' ἐπίσης φυσικὸν νὰ διατηρῇ τὴν ὑπερηφάνην θέναν.

Ἐπὶ τῆς θύρας τοῦ νεκροταφείου ἀναγινώσκω τὸ ἐπίγραμμα τοῦτο: Ἐλευθερία, Ἰσότης, Ἀδελφότης.